

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

w sprawie **P. B.**

skazanego z 280 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 czerwca 2024 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania karnego zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 3 lipca 2018 r., sygn. akt II AKa 24/18,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 17 października 2017 r., sygn. akt VI K 94/16,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Skazany P. B. pismem z dnia 25 marca 2024 r. (data wpływu do Sądu Okręgowego w Krakowie 28 marca 2024 r.), wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 lipca 2018 r., sygn. akt II AKa 24/18, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 17 października 2017 r., sygn. akt VI K 94/16. We wniosku wskazał, jako jego podstawę, na prawomocne skazanie J. K. za fałszywe

zeznania w sprawie II K 823/19, załączając kopię tego wyroku. Skazany wniósł o wznowienie postępowania i uniewinnienie go od „tych zarzutów” oraz o wyznaczenie mu pełnomocnika lub radcy prawnego do sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Instytucja wznowienia postępowania należy do nadzwyczajnych środków zaskarżenia, a okoliczności otwierające drogę do wzruszenia prawomocnego wyroku są ściśle określone w przepisach art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. czy art. 542 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie ulega więc wątpliwości, że warunkiem wznowienia postępowania na tej podstawie jest: po pierwsze – popełnienie przestępstwa, po drugie – fakt jego ustalenia, po trzecie, że popełnione przestępstwo miało wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia kończącego prawomocnie postępowanie (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2020 r., I KZP 12/19). Z przepisu art. 541 §1 k.p.k. wynika z kolei, że czyn o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 lub w art. 22 k.p.k.

Przenosząc poczynione uwagi na grunt rozważanej sprawy, stwierdzić należy, że prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Chrzanowie z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. akt II K 823/19, skazujący J. K. za to, że w dniu 2 listopada 2015 r. w T., woj. [...], chcąc aby K. S., po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej grożącej za składanie fałszywych zeznań w toku przesłuchania prowadzonego przez funkcjonariuszy Komisariatu Policji w T., na potrzeby postępowania przygotowawczego prowadzonego pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w Chrzanowie pod sygn. [...] złożyła fałszywe zeznania, odnośnie pomówienia P. B. o kierowanie wobec niej oraz K. S. gróźb karalnych, nakłaniała ją do tego, tj. za występki z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k., potwierdza fakt, że w związku z postępowaniem, którego dotyczy wnioski P. B. o wznowienie, dopuszczono się przestępstwa. Brak jest jednak

podstaw do przyjęcia, że okoliczność ta mogła mieć jakikolwiek wpływ na treść zapadłego w tym postępowaniu orzeczenia, albowiem J. K. została skazana za podżeganie do złożenia fałszywych zeznań odnośnie do pomówienia P. B. o kierowanie wobec niej oraz K. S. gróźb karalnych, a nie za to, że w postępowaniu objętym wnioskiem sama składała takie fałszywe zeznania.

Jednocześnie należy przypomnieć wnioskodawcy, że zagadnienie przestępstwa składania fałszywych zeznań popełnionego przez K. S. było przedmiotem rozpoznania w postępowaniu o wznowienie zainicjowanym przez obrońcę skazanego, a toczącym się pod sygnaturą IV KO 37/20. Postanowieniem z dnia 9 września 2020 r. Sąd Najwyższy oddalił wówczas ten wniosek w uzasadnieniu wskazując m.in., że orzekające Sądy dokładnie знаły i wzięły pod uwagę okoliczności złożenia zeznań przez K. S., dając im jedynie częściowo wiarę i uniewinniając P. B. od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt V i VI aktu oskarżenia, tj. gróźb karalnych na szkodę K. S.

Mając powyższe na uwadze oraz fakt, że podstawy wznowienia postępowania podniesione przez skazanego w niniejszym wniosku, a oparte na wyroku skazującym J. K. w sprawie II K 823/19, były już przedmiotem analizy i oceny Sądu Najwyższego w sprawie IV KO 146/21 (postanowienie z dnia 1 marca 2022 r. odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności), wniosek o wznowienie postępowania należało uznać za oczywiście bezzasadny i odmówić jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Powołany przepis umożliwiający wstępną kontrolę wniosku o wznowienie postępowania, stwarza także możliwość odstąpienia od konieczności przeprowadzenia różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, w tym wyznaczenia obrońcy z urzędu. W tym stanie rzeczy niezasadne jest wyznaczenie wnioskodawcy P. B. obrońcy z urzędu. Powyższego stanowiska nie mogą zmienić wywody skazanego zawarte w piśmie z dnia 21 maja 2024 r., które wpłynęło do Sądu Najwyższego w dniu 28 maja 2024 r. (k- 19 – 23 akt SN). Twierdzenie, że skarżony wyrok zapadł w związku z fałszywymi zeznaniami, które miała złożyć w toku procesu J. K. oraz że sfalszowana została opinia biegłego, wymaga – stosowanie do art. 541 § 1 k.p.k. – wykazania tych okoliczności wyrokiem skazującym albo innym wymienionym w tym przepisie orzeczeniem, na

co skazany jednak się nie powołuje, a wskazuje jedynie, że co do fałszywej opinii złożył stosowne zawiadomienie i prokuratura prowadzi w tym zakresie postępowanie.

Z tych względów orzeczono, jak na wstępie.

[PGW]
[ms]